

Drama nadvladala operu

Osvrt na XXII. splitsko ljeto

Uprava Splitskog ljeta najavila je u kolovozu 1974., da će dvadeset i prvi splitski festival imati novu fizionomiju, ali to prošle godine nije ostvareno. Međutim, obećanje je ipak ispunjeno ove godine, pa se XXII. splitsko ljeto znatno razlikovalo od nekoliko prethodnih festivala, i to zahvaljujući u prvom redu novoj okosnici programa (otpala je ranija podjela na tri bloka: *Jugoslavensku muzičku scenu*, *Festival zabavne glazbe i Dane opere, drame, baleta...*), posvećanoj prevlasti drame (devetnaest izvornih dramskih djela ili dramatisiranih književnih tekstova s ukupno 35 izvedaba) i uvođenju Okruglog stola kritike. Ali, da bi se sačuvala »tradicija«, i XXII. splitsko ljeto među svoje značajke mora ubrojiti i neke od lošijih osobina minulih festivala, kao što su, na primjer, »ustajali« operni repertoar, ne odveć zanimljivi koncertni izbornik i niz neriješenih pitanja oko organizacije kako pojedinih priredaba, tako i cjelokupnog Splitskog ljeta.

Kako rekoh ovogodišnji splitski festival razlikovao se od prethodnih već po samoj konstrukciji programa. Usvajajući opravdane primjedbe kritike, a i publike na neprimjernu podjelu festivala na tri odvojena bloka, uprava je ukidanjem tih blokova nastojala da XXII. splitskom ljetu dade pečat zaokružene i cjelovite manifestacije, ali u tomu ipak nije u potpunosti uspjela. Jer i novom se koncepcijom programa Splitsko ljeto cijepa na tri djela. Naime, nakon nekoliko uvodnih izvedaba iz opernog i dramskog repertoara, slijedi Festival zabavne glazbe, da bi se poslije njega nastavilo redovitim izvođenjem opernih, dramskih, koncertnih i drugih festivalskih priredaba.

Ja sam već nekoliko puta isticao, da se Festival zabavne glazbe i po svojoj osnovnoj namjeni i po svom značaju, a i po svim ostalim popratnim pojavama (posebna organizacija, posebno financiranje, posebna reklama itd.) ne uklapa u okvire manifestacije, kakva je Splitsko ljeto, te da bi ga trebalo odvojiti u samostalnu cjelinu, kakve su nekad bile Melodije Jadrana i izvoditi neovisno od priredaba Splitskog ljeta. Na osnovi proteklog, a posebno ovogodišnjeg iskustva, mislim da bi bilo najzgodnije, kad bi se Festival zabavne glazbe izvodio prvih dana srpnja (kao što je dosad bio običaj), prije početka Splitskog ljeta, a da bi samo Ljeto počinjalo oko 5. srpnja, kao što su nekad počinjale Splitske ljetne priredbe. Tim odvajanjem Splitsko ljeto bi uistinu mnogo dobilo na svojoj cjelovitosti, a Festival zabavne glazbe ni u kojem slučaju ne bi bio na šteti. Ali, vratimo se festivalskim izvedbama.

Govoreći o opernom repertoaru XXII. splitskog ljeta kritik ne može, a da se s tugom i sjetom ne sjeti »davnih« dana, kad su operne predstave davale osnovni ton Splitskim ljetnim priredbama i bile najreprezentativniji i najprivlačniji dio festivala. Što je od svega toga ostalo? Stara slava. A od slave se ne živi, zar ne? Već godinama opera na Splitskom ljetu stagnira, ili, bolje reći, prepušta svoje mjesto drami. Operni repertoar se vrti u krugu, iz Ljeta u Ljeto ponavljaju se gotovo ista djela, izvedena s više ili manje uspjeha, osvježene tek tu i tamo ponekim detaljem (obično u kostimografiji), za redovitog (najčešće višegodišnjeg posjetitelja privlačna najviše zbog kojeg »zvučnijeg« imena u solističkog ekipi ili za dirigentskim pultom. Tako je vjerna splitska publika, jer ona je uglavnom ta, koja ispunjava gledališta na Peristilu ili u Meštrovićevu kašteletu, i ove godine — po tko zna koji put — ponovno slušala Verdijevu »Aidu«, »Traviatu«, »Trubaduru«, »Nabucca« i »Rigoletta«, te Gotovčeva »Eru s onoga svijeta«. Istina, imala je prigodu vidjeti i čuti jedno »novo« djelo — Mozartov »Figarov pir«, ali u izvođenju Sarajevske opere. Splitska opera, koja je

glavni ostvaritelj opernog programa na Splitskom ljetu, nije bila u stanju — prvenstveno zbog gotovo nemogućih radnih uvjeta u splitskom Hrvatskom narodnom kazalištu — da pripremi ni jednu jedinu premijeru. O praižvedbama ili premijernim izvedbama domaćih djela da se i ne govori. Ali i ono, što je ansambl Splitske opere prikazao, odnosno izveo na ovogodišnjem festivalu, ne zaslužuje uvijek prolaznu ocjenu. Istina, ne može se reći, da njihovo sudjelovanje u pojedinim predstavama nije bilo zadovoljavajuće. Istina je i to, da se poneka operna djela daju nakon nedopušteno malog broja pokusa, ponekad sa samo jednom »generalkom« s gostujućim solistima ili dirigentima, pa o dobroj suradnji između svih izvođača — solista, zbora, baleta i orkestra — ne može biti ni govora. Ali je isto tako činjenica, da se unatoč lošim prilikama u samom splitskom Hrvatskom narodnom kazalištu, ili upravo zahvaljujući njima (zbog skućenosti pozornice u privremenoj kazališnoj dvorani operne predstave svedene su na minimum), tijekom zimske sezone može dobro nastudirati ne samo notni tekst ljetnog opernog izbornika, nego i jezik izvornih libreta. Jer ako je već davno usvojeno nepisano pravilo, da se na festivalima operna djela izvode na jeziku izvornika, onda se ni u Splitu ne može od toga odstupiti, ukoliko Splitsko ljeto zaista želi biti ugledni i cijenjeni festival. No može se događati, što ističem već nekoliko godina (i ne samo ja), da na jednoj festivalskoj izvedbi solisti pjevaju na talijanskom, a zbor na hrvatskom jeziku, ili da čak i pojedini splitski solisti, obično tumači epizodnih uloga, pjevaju na materinjem jeziku. Konačno, trebalo bi stati na kraj neozbiljnom ponašanju nekih zborista na pozornici. Trebalo bi im dati na znanje, da nisu ni »zvijezde« ni »primadone«, i da privatnom ponašanju nema mjesta na sceni. Tad ne bi dolazilo do gotovo skandaloznih izvedbi, kakve su, na primjer, bile ovogodišnje predstave Gotovčeva »Ere«, na kojima su, uz zboriste, u neozbiljnosti prednjačili i neki solisti.

Balet je, odnosno suvremeni ples na ovogodišnjem festivalu bio zastupljen djelima Brune Bjelinskog (*Petar Pan*) u izvedbi Baleta sarajevskog Narodnog pozorišta, Branimira Sakača i Borisa Ulricha (*Simfonije*) u izvedbi Studija za suvremeni ples iz Zagreba, Raffaella de Banfielda (*Dvoboje*), Silvija Bombardellija (*Krvo-proljeće*) i Mauricea Ravela (*Bole-ro*), ova tri djela izveo je Balet splitskoga Hrvatskoga narodnog kazališta. Najbolji je dojam ostavila izvedba Sakač-Ulrichovih »Simfonija«, ali se ni za interpretacije ostalih djela ne može reći, da nisu bile uspješne. Pitanje je jedino, je li »Petru Panu«, koji je u prvom redu namijenjen dječjoj publici, bilo mjesta na programu takve vrste festivala, kakvo je Splitsko ljeto.

Ljubitelji koncertne glazbe ni ove godine nisu bili prikraćeni. Oni su mogli pratiti nastupe Gradskog orkestra iz Dubrovnika (tim je koncertom i otvoreno XXII. splitsko ljeto), Komornog ansambla »Sveta Sofija« iz Skoplja, Mješovitog zbora i simfonijskog orkestra Umjetničkog ansambla JNA iz Beograda (dva koncerta), Splitskog gudačkog kvarteta, orkestra Komornog ansambla »Ivan Lukačić« iz Splita, Komornog orkestra Latvijske filharmonije iz Rige i Okteta »Galus« iz Ljubljane, te solističke koncerte Branke Beretovac (sopran), Nade Puttar-Gold (alt) i Krunoslava Cigoja (tenor) uz glasovirsku pratnju Mladena Raukara (svi iz Zagreba), Ksenije Kos (glasovir, Zagreb), Yehude Hananija (violončelo, SAD) uz glasovirsku pratnju Edwarda Auera (SR Njemačka), Jeana Martina (glasovir, Pariz), Allena Barkera (glasovir, SAD) i Cynthije Hansell-Bakić (sopran, Split-SAD) uz glasovirsku pratnju Sandre Zaninovića (Split).

Iako se za većinu koncerata može reći, da su bili vrlo uspješni, ipak će se s ovogodišnjeg Splitskog ljeta jamačno najviše pamtiti Večer pjesama Josipa Hatzea,

koja je u vrsnoj interpretaciji B. Beretovac, N. Putar-Gold i K. Cigoja otkrila čitav niz gotovo zaboravljenih solo-pjesama tog istaknutog hrvatskog skladatelja, kojima nije mjesto u ladicama i arhivima, nego na koncertnim podijima. Već pjesama Josipa Hatzea može se, dakle, ubrojiti u domete ovogodišnjeg splitskog festivala i znači daljnji korak u otkrivanju naše glazbene baštine, koja je uspješno započeta izvedbom Bajamontijeva oratorija »*Prijenos sv. Dujma*« (1969.), Papandopulove »*Muke Gospodina našega Isukrista*« (1970.), a nastavljena prošlogodišnjom Skladateljskom večeri Julija Bajamontija. U okviru tih otkrivanja i nastojanja može se ubrojiti i ovogodišnji koncert Komornog ansambla »Ivan Lukačić« s djelima Silvija Bombardellija, koji je priređen u povodu šezdesete obljetnice života i četrdesete obljetnice umjetničkog rada tog skladatelja s manje poznatim ili dosad neizvedenim skladbama. Šteta je, što je zbog kiše otpao treći koncert mješovitog zbora i simfonijskog orkestra Umjetničkog ansambla JNA s djelima splitskih skladatelja (Hatze, Tijardović, Gotovac, Bombardelli), jer su se na programu trebale naći i neke danas već pomalo zaboravljene ili gotovo nepoznate skladbe J. Hatzea (kantata »*Golemi Pan*«) i I. Tijardovića (kantata »*Judita*«). Stoga bi bilo poželjno, da organizatori taj ansambl s istim programom pozovu na slijedeće Splitsko ljeta.

Na početku ovog osvrta kao bitnu značajku XXII. splitskog ljeta istaknuo sam posvemašnju prevlast drame. Kako je već rečeno, izvedeno je devetnaest izvornih dramskih djela ili dramaturgiranih, odnosno za pozornicu prilagođenih književnih tekstova. Praizvedbe su na ovogodišnjem festivalu doživjele monodrama Frane Jurića »*I dajem ti do znanja...*« s tematikom iz gastarbajterskog života (tumač jedine uloge imotski amater Ilija Zovko, redateljska postava Ratka Glavine iz Splita) i pjesnički prizori »*Prazor*« Jure Kaštelana u redateljskoj postavi dra Petra Selega i s glazbenom suradnjom Rubena Radice. Premijerno su izvedene »*Ribarske svade*« Carla Goldonija u lokalizaciji i prijevodu na srednjedalmatinsku čakavštinu Ive Tijardovića (redateljska postava Ante Jelaske), Pirandellova poučna priča u tri čina »*Čovik, zvir i kripost*« (»*L'uomo, la bestia e la virtù*«) u lokalizaciji, jezičnoj adaptaciji i redateljskoj postavi Vanče Kljakovića, Kanačević »*Simun Dundurilo*« u dramaturškoj obradi i redateljskoj postavi Ante Jelaske, drama »*Mali trg*« Milana Grgića u redateljskoj postavi dra Vlatka Perkovića, te Plautov »*Hvalisavi vojnik*« u redateljskoj postavi Dejana Mijača. Iz sezonskog repertoara splitskoga Hrvatskoga narodnog kazališta mogla se je vidjeti Begovićeva komedija »*Amerikanska jahta u splitskoj luci*« s prizorima Ive Marjanovića »*U konobi kod Špira Demejane*«, a u redateljskoj postavi Marina Carića, te monodrama (?) »*Leone Glembay*« Miroslava Krleže u adaptaciji i intepretaciji Save Komnenovića.

U dramskom dijelu programa bilo je i nekoliko gostovanja. Tako je Drama sarajevskog Narodnog pozorišta izvela Marinkovićevu novelu »*Žagrljaj*« u dramaturziji i redateljskoj postavi Marina Carića; glumica Mirjana Majurec iz Zagreba monodramu »*Beleške jedne Ane*« Mome Kapora (prema istoimenoj knjizi), a u redateljskoj postavi Edwarda Tomičića; Državni lutkarski teatar »Guliwer« iz Varšave prikazao je lutkarsku igru »*Slovo o polku Igorovu*« prema istoime- nom staroruskom spjevu iz XII. stoljeća; beogradska glumica Rada Gjurčić izvela je monodramu (?) »*Pohvala ludosti*« Erazma Roterdamskog, a Goran Matović iz Zagreba izbor iz autobiografskih eseja i pjesama Tina Ujevića pod nazivom »*San i ludilo*«.

Od repriznih predstava posjetitelji XXII. splitskog ljeta mogli su vidjeti »*Libar Marka Uvodića Splitskana*«, »*Robinju*« Hanibala Lucića, »*Roka I. Krvotoka...*« Miljenka Smoje, »*Sjoru Filu*« (»*Filomena Marturano*«) Eduarda De Filipa i dramaturziju novele »*Prah*« Ranka Marinkovića.

Tolikim brojem izvedenih djela u dramskom dijelu programa može se pohvaliti malo koji festival. No, to još uvijek ne mora predstavljati ni posebnu vrijednost niti osobiti uspjeh. Svjedoci smo, naime, činje-

nice, da je među tolikim brojem tekstova bilo i djela sumnjive kvalitete, a i neke izvedbe (poglavito monodramske) nisu bile baš na razini festivalskog predstavljanja. Općenito govoreći, mora nas zabrinuti ta poplava monodrama (i ne samo na splitskom festivalu). Jer što sve danas nije monodrama? Od onih izvedenih na ovogodišnjem Splitskom ljetu jedino Jurićeva »*I dajem ti do znanja...*« opravdano nosi taj naziv, a sve ostale su više ili manje uspješno prilagođeni književni tekstovi za »čitanje« na pozornici. Slijedećih bi godina organizatori morali biti oprezniji u izboru dramskog repertoara; ne bi im smio imponirati broj, nego vrijednost izabranih djela, a posebno bi morali nastojati, da na programu bude što više izvornih drama, a što manje raznih dramaturzija, adaptacija, monodrama i slično. Bilo bi možda dobro i stilski ukviriti, odnosno profilirati dramski izbornik, a ne dopustiti šarolikost programa, kakva je bila ove godine. Posebno je pak pitanje kakav bi tip kazališta odgovarao Splitskom ljetu. I što se zapravo hoće postići tim takozvanim »pučkim teatrom«? Zar svako kazalište u biti nije pučko, narodno? No odgovori na te upite, odnosno raspra o tim temama prelaze okvire ovog osvrta, a o njima je bilo dosta govora na Okruglom stolu kritike, ali bez končanog odgovora.

Iako je kvaliteta većine ovogodišnjih dramskih predstava bila zadovoljavajuća, ili čak i više od toga, ipak kao posebno uspješne treba izdvojiti praizvedbu Kaštelanova »*Prazora*« i premijeru Grgićeva »*Malog trga*«. To su nesumnjivo dometi XXII. splitskog ljeta, predstave koje će se dugo pamtit i koje će jamačno poslužiti kao orijentaciona točka o ocrtavanju čvršćeg i čišćeg profila dramskog dijela splitskog festivala.

Skučenost prostora ne dopušta mi da se upustim u razmatranje o nekim, uvjetno bih ih nazvao, problematičnim predstavama, kao što su bile izvedbe Kanačevića »*Simuna Dundurila*« i Plautova »*Hvalisava vojnika*«, koje su doživjele sasvim oprečne ocjene, kako u pogledu prihvatljivosti koncepcije redatelja tih predstava, tako i uspješnosti njihovih izvedbi. U svakom slučaju, i te su dvije priredbe pridonijele, da se na XXII. splitskom ljetu najviše govorilo i raspravljalo o — drami.

Kao i uvijek, folklorne izvedbe nisu izostale ni ove godine. Ljubiteljima narodnih pjesama i plesova Ansambl kavaskih narodnih plesova »Alan« priredio je dvije ugodne večeri sa zanimljivim programom umjetničkog stvaralaštva naroda Sjeverne Osjetije (SSSR).

Okrugli stol kritike, što ga je vodio Petar Brečić, opravdavao je svoje uvođenje. Poslije svake dramske premijere ili praizvedbe za tim su stolom održavani razgovori kritika, teatrologa, redatelja i izvođača, na kojima se vrlo opširno i otvoreno razglabalo o izvedbama, njihovim vrlinama ili nedostacima, redateljskim koncepcijama itd. Takav je način rada nesumnjivo obostrano koristan (naime, i za izvođače i za ocjenjivače, pa i za publiku, kojoj je pristup na te razgovore bio slobodan) i na drugim festivalima već davno uobičajen. Šteta što to prije nije napravljeno i u Splitu, jer se tad ne bi dogodilo, kao ove godine, da se neke splitske glumačke ili kazališne »veličine« osjete povrijeđenima u svojoj sujeti i uvjerenosti o nenadmašivosti. Takvim »veličinama« ovogodišnji Okrugli stol kritike bila je sasvim dobra i potrebita lekcija.

Svi sastanci za Okruglim stolom kritike bili su vrlo dobro posjećeni i uvijek uspješno privedeni kraju, a ponekad su znali trajati i preko tri sata, što govori o interesu nazočnih i za izvedbe Splitskog ljeta i za sam Stol. Jedini koje ti razgovori izgleda nisu zanimali, bili su splitski kritici (osim pisca ovih redaka) i članovi Odbora Splitskog ljeta (ove posljednje izgleda da ne zanima ni samo Splitsko ljetu, jer se jedino tako može objasniti njihova potpuna izočnost sa svih priredaba splitskog festivala, osim, naravno, Festivala zabavne glazbe, kako je to dobro primijećeno na završnom sastanku Okruglog stola kritike). No, unatoč tomu, Stol bi trebao zadržati i slijedećih godina s tim, što bi mu se »radne obveze« proširile i na razgovore o opernim i baletnim premijerama, razumljivo — ako ih bude.

Od starih »boljetica«, od kojih, kako već reko, splitski festival »pati« već godinama, trebalo bi i u ovom osvrtnu spomenuti prerani početak Ljeta (ove godine 26. lipnja, prošlih još i ranije — 15. lipnja), česta odgađanja ili otkazivanja pojedinih priredaba, mijenjanja programa (obično na koncertima), mijenjanja mjesta izvedaba, ne uvijek iz opravdanih razloga, i to nerijetko na sam dan priredbe, priređivanje više izvedaba iste večeri, tiskanje programa za pojedine priredbe samo na hrvatskom jeziku, a među festivalskom publikom nisu rijetki inozemni posjetitelji. To sve skupa nisu veliki problemi, pa bi ih se jamačno moglo lako riješiti, i oni padaju na teret i račun organizatora. Ono pak što organizator ne može sam riješiti, to je izgradnja natkrivene pozornice s gledalištem, ali o tomu se još uvijek može samo — sanjati. Izvan vlastiti organizatora donekle izlazi i odnos tiska prema toj značajnoj kulturnoj manifestaciji. S obzirom na ulogu i značaj, pa ako hoćemo i mjesto, što ga Splitsko ljeto ima u hrvatskom kulturnom životu, o njemu se premalo piše, premalo ga se reklamira, a da i ne govorim kako ga se i koliko financira.

Ako se na kraju saberu rezultati XXII. splitskog ljeta, može se reći, da je ono zaslužilo pozitivnu ocjenu, pogotovo njegov dramski dio; da je dalo nekoliko dobrih dramskih predstava, o kojima će još biti govora; da je imalo i nekoliko dobrih opernih izvedaba s niz istaknutih solista i dirigenata; da je ustrajalo u nastojanju, da na njegovim pozornicama i podijima ponovnu budu oživljena vrijedna djela iz hrvatske književne i glazbene baštine; da je omogućilo afirmaciju domaće dramske riječi i pokazalo se otvorenim prema suvremenim umjetničkim strujanjima. Ubuduće bi, međutim, bilo potrebno, da se uvedu selektori i za dramski i za glazbeni program, koji će svojim izborom jamčiti za kvalitetu predloženih djela; da dramskih djela bude manje, ali sa više izvedaba; da se operni repertoar iz osnove osveži, kad se već ne može izmijeniti; da broj koncerata bude primjeren interesu publike (isto tako i koncertni repertoar), te da se uz Dramski ansambl Splitskog ljeta, koji je zajedno s Dramom splitskoga Hrvatskoga narodnog kazališta bio glavni realizator ovogodišnjeg dramskog programa, osnuje i Komorni festivalski ansambl, kojemu bi osnovna zadaća bila da, kako sam naglasio i u prošlogodišnjem osvrtu, na koncertnom podiju oživi brojna djela iz hrvatske glazbene baštine, pogotovo da bude »uskrisitelj« golemog opusa starih splitskih skladatelja.

Možda je previše zamjerki, možda je previše prijedloga. Iza njih stoji samo jedno: želja, da slijedeće Splitsko ljeto bude još uspješnije, još bogatije, još značajnije.

Ivan Bošković

Vijesti iz Zagreba

Od zapaženijih koncerata ove godine treba spomenuti nastup beogradske filharmonije s koncertnom izvedbom »Tristana i Izolde« s najkarakterističnijim mjestima ove glazbene drame, 6. II. Kao gost sudjelovali su Ingeborg Zobel u ulozi Izolde, članica Drezdenke opere i Spas Venkov u ulozi Tristana, iz državne opere u Berlinu, a od domaćih, Dušan Popović, prvak beogradske, opere kao Kurwenal i Nada Putar-Gold kao Bragen, poznati i proslavljeni mezzosopran Zagrebačke opere i državne opere u zapadnom Berlinu. Umjetničko rukovodstvo opere bilo je povjerenom poznatom beogradskom dirigentu Živojinu Zdravkoviću.

Također je u drugom mjesecu ove godine bio održan svečani završni koncert jugoslavenskog natjecanja muzičkih umjetnika s podjelom nagrada i nastupom nagrađenih. Nagrađeni su pjevači: Neven Belamarić, Slobodan Stanković i Dušanka Simonović i instrumentalisti: Kiril Ribarski (trombon), Stjepan Obadić (rog), Sreten Krstić (violina) i Stanko Arnold (truba).

U nedjelju 10. 10. u koncertnoj dvorani u ciklusu Glazbu za ogrulje J. S. Bacha, nastupio je poznati islonski orguljaš Hubert Bergant, izvevši »Osam malih preludija i fuga za orgulje«.

Budući da se ove godine navršava 150-godišnjica smrti Ludwiga van Beethovena, organiziran je ciklus njegovih Sonata, u čijem izvođenju su sudjelovali naši najeminentniji pijanisti M. Lorković, J. Muraj, S. Rađić i drugi.

Svakako treba spomenuti koncertno izvođenje Strusove »Elektre« u dva maha. Zapažen nastup i burne ovacije dobila D. Mastilović za naslovnu ulogu u ovoj operi. »Ona nije pjevala Elektru, ona je bila Elektra«, naglasio je kritičar Radio-Zagreba. Ostali solisti bili su Đ. Čakarević, B. Ruk-Fočić, F. Radovan i F. Paulik, dok je duša cijele predstave bio i opet veliki maestro Lovro Matačić.

U velikoj dvorani »Vatroslav Lisinski« dvije koncertne izvedbe »Nikola Subić Zrinski« u redigiranom izdanju obzirom na glazbu i tekst, I. Zajca, i to dva puta 31 X. i 3. XI. Glazbu i tekst redigirali su B. Pandopulo i M. Fotez.

Koncertni i kazališni život u Rijeci na početku godišta 1976/77.

16. rujna počeo je u Rijeci koncertni život za 1976/77. solističkim koncertom uglednog umjetnika iz Zagreba Stjepana Radića koji je dao integralnu izvedbu djela F. Chopina »Nocturnes«. Koncert je u cjelini dobro uspio.

18. rujna Koncertni ured u Rijeci odvažio se na potvrat, koji je također dobro uspio. Naime, budući da Rijeka nema jednu koncertnu dvoranu s orguljama, u riječkoj Katedrali sv. Vida organizirano je koncertno večer na novim orguljama (djelo Jenka iz Ljubljane.), a tom je prilikom nastupio riječki orguljaš Draško Baumgarten, inače student kod prof. Berganta u Ljubljani. Koncert je bio dobro posjećen i srdačno primljen, a raspored je sadržavao domaće i strane majstore orguljaške glazbe: Gabrieli, Bruhns, Bach, Vivaldi-Bach, Franck, Dubois, Premrl i Dugan.

23. rujna održan je prilično uspio koncert pod naslovom »Puškin i ruska romansa«, kojom prilikom su se predstavili: Milica Maravić, sopran, Rajko Bundalo, recitator (mjesto najavljenog Ratka Buljana), i Ljerka Pleslić-Bjelinski, glasovir. Iskorištavajući sinkretizam u umjetnosti, ovaj je koncert imao namjeru razbiti izvjesnu stereotipnost koncertnih večeri Puškinovim stihovima i skladbama nadahnutim njegovim stihovima odnosno temama što su ih uglazbili Musorgski, Rahmaninov, Glinka, Borodin, Prokofjev i Cajkovski.

30. rujna održan je jedan atraktivan koncert, s obzirom na dio sa solističkom ulogom kontrabasa, ali nije naišao na veće zanimanje riječkih slušatelja. Tom su prilikom nastupili: Ljupčo Samardžiski, kontrabas, Dragutin Bogosavljević, violina i Nada Bogosavljević, glasovir. U prvom dijelu koncerta zastupani su suvremeni skladatelji solo-skladbi za kontrabas iz Jugoslavije: Ramovš, Pibernik, Trifunović, Prošev, Stojkov, Avramovski i Hristić. U drugom dijelu koncerta predstavljani su Mozart, Schumann i Vasilij Mokranjac, a kao dodatak Sarasate.

7. listopada održala je koncert Pavica Gvozdić. Franck, Prokofjev, Chopin, Bartok, Liszt i četiri razna dodatka bila su imena koja su zablistala u svoj svojoj ljepoti, a srdačnost i razdraganost u prihvaćanju bila su znak osobitog uspjeha ovog koncerta.

14. listopada predstavio se talijanski gitarist Alfonso Borghese. Milan, Frescobaldi, Bach, Tarrega, De Falla, Ponce, Villa-Lobos, Albeniz, uz nekoliko dodataka, nakon čega su slušatelji jedva napustili dvoranu, bilo je znak izuzetnog uspjeha koji je ostavio dubok dojam.

14. listopada Opera Narodnog kazališta »Ivan Zajc« počela je radom izvodeći operu P. I. Cajkovskog »Pikovca dama«, koja je doduše išla u ljeto 1976. na Pozornici u Opatiji, ali kako je u ovom slučaju prilagođe-